

застанаха едно срещу друго. Два силни духа се разбраха безъ думи. Нѣмаше нужда отъ повече опознаване.

Войводата говорѣше бавно и твърдо. Всѣка негова дума се откъртваше като скала и падаше тежко. Ботевъ гледаше въ очитѣ Хаджи Димитра, слушаше неговия твърдъ и решителенъ гласъ, и това възпламеняваше душата му. Войводата разпита Ботева за живота на нашитѣ българи, за четитѣ и войводитѣ.

Ботевъ разказваше разпалено. Душата му като огнена птица се понесе надъ родната земя, мжкитѣ и страданията се откликваха въ нея, а слънцето на утрешната свобода го пленяваше и го караше да изгаря въ свѣтлината му.

И двамата голѣми мжже се разбраха и започнаха да разговарятъ като отдавна познати. Хаджи Димитъръ малко по малко разкриваше своята тъмна и мжно достъпна душа. Той дори разкри на бждеция революционеръ своитѣ планове:

— България ще се освободи, — каза войводата, — тя иска жертви, и ние ще ги дадемъ. И какъ мислите? Като хайдутѣ ли? Не! Това нѣщо е вече старо. Новото време иска нови дѣла. Ще трѣбва да се приготвимъ за възстание. Народътъ е вече нарълъ. Ще трѣбва да го поведемъ за борба.

Думата борба проникна въ сърдцето на Ботева, и единъ гласъ му нашепна на душата: „Пжтътъ е труденъ, но славенъ!“ ... Трепна запалената му кръвъ, огнено слънце изгрѣ въ душата му. Сега той почувствува още повече величието на дѣлото, очитѣ му се насълзиха, стана и рече:

— Братя, мислѣхъ да ходя въ Москва да се уча. Отказвамъ се. Дѣлата, които иска България отъ насъ, сж велики и сждбоносни. Преживяваме дни, въ които има за какво да се мре. Братя, азъ ви моля да ме прие-